

Kronova ruka byla obzvlášť nelítostná a za malý zlomek času stačila strhnout globální apokalypsu, pandemii nelítostného měřítka.

To vše se odráželo na tvářích šťastlivců, kterým se až doposud podařilo přežít. Šťastlivci bychom se přesto sotva nazvali. V každém obličejí by se našel malý náznak zklamání a neustálé únavy z toho, že tento začarovaný kruh nemá konce. Žádné spasení, nulová naděje. Ale my přesto nasazovali své životy – v porovnání s přírodou tak ubohé a bezmocné –, abychom našli další.

Další zoufalé lidi, jako jsme byli my.

Všechno jsem to pozorovala, neschopna jediného hlesnutí. Výjev podobný dnešnímu jsem viděla pokaždé, když jsem jela výtahem s ostatními. Byl to okamžik, který drtil všechny kosti v těle, svíral útroby a škrábal v hrdle. Mohl to být okamžik před smrtí. To všichni věděli.

Mauri, hubený, drobný kluk, kterému bylo sotva šestnáct let, dnes šel ven poprvé. Pro každého to byl otrěs a to pro něj ani opouštění bezpečných stěn Valhaly nemusela být premiéra. Chlapec se klepal, po celém těle se mu perlily kapky potu a ruce, kterými svíral starou ocelovou tyč, se mu třásly.

Všiml si, že ho sleduji, a rychle uhnul očima barvy mořských řas kamsi na druhou stranu výtahové kabiny.

Jasně jsem viděla, jak polkl, ohryzek mu nadskočil a pak se zase vrátil na své místo.

„Budou tam, že ano?“

Jeho hlas proťal hustý, chladný vzduch jako šíp. Téměř jsem pocítovala, jak chlapce sžírá vnitřní hrůza; forma čistého strachu, částečně zakódovaná tendence sebezáchovy a pak něco, co patřilo k lidskému tvorů již od dob pradávných.

Krátce jsem kývla, ale neřekla nic. Cítila jsem se na-prosto stejně.

„Jak... jak to můžete zvládat?“ Opět polkl a křečovitě sevřel tyč, až mu klouby na rukou zbělely. „Mám na mysli, jak děláte to, že jste ještě nezešileli? Co vás nutí chodit znovu do toho pekla?“

Navzdory všem negativním pocitům jsem nadzdvihla koutky úst. „Asi se ti to bude zdát neuvěřitelné, ale jakmile poprvé přežiješ, *něco* uvnitř tě nutí jít dál. Pokračovat a hledat naději. Stopy. Cestu. Na tom už pak nezáleží.“

„Kolikrát jsi tam šla, Genesis?“

Sklopila jsem pohled ke zrezivělému plátu, který tvořil podlahu. „Mám pocit, že čtyřikrát. Není to zase tak dávno, co jsem tam šla poprvé.“

Mauri rázem vypadal o něco klidnější. Prsty trochu uvolnil, vydechl a tvář se mu navrátila ke zdravějšímu odstínu. Neustále se však třásl a vypadal roztržitě.

Povzdechla jsem si. „Navíc... tam nahoře mám možná rodinu.“

Mauri zamrkal a sraštil obočí. „Chápu.“

Z hlasu se mu stále dalo vyčíst, jak moc se obává toho, až výtah zastaví.

Neunikly mi pichlavé oči a zkoumavý pohled, který okamžitě nasadil Ares.

Ares byl vysoký a statný kluk, nejstarší z celé skupiny. Měl šlachovité ruce plné jizev a škrábanců; šrámy, které si vysloužil během výprav na povrch. Kaštanové vlasy měl oproti jiným chlapcům a mužům ve Valhale pečlivě učešané a podivně lesklé, tvář měl hladkou a symetrickou. S tím vším harmonizovaly v dokonalém souladu ostré hispánské rysy.

Odvrátila jsem tvář a zadívala se na nebohého Mauriho. Začínalo mi být vyhublého chlapce v potrhané košili a o číslo větších kalhotách líto. Konejšivě jsem se usmála. „Neboj se, Mauri, zvládneš to. Slibuju, že –“

Výtah se zastavil stejně náhle, jako když udeří blesk. Vše zaskřípělo, dveře zavržaly a pak se v jejich středu